

Een rondje Maasbos

23 juni

Ferre, Ludo, Robby en Marc

Eind juni, een bijzonder vroege morgen na een avondlijk feestje... , slaperig draai ik me om richting wekker. Het is net geen 7 uur. !!PANIEK!!! Ik ben meteen klaarwakker. Ohoh, we zouden rond deze tijd al halfweg de Ardennen moeten geweest zijn om de Maas tussen Dinant en Namen te bedwingen! En ik had beloofd te zullen rijden !

Snel schiet ik wat kleren aan en ga op zoek naar mijn GSM : twee gemiste oproepen. Ik bel terug. Ferre, Robby en Ludo hebben ondertussen al besloten om hun kajaks op het dak van Robby's auto te laden en als alternatief naar de Biesbosch te trekken. Ik kan/mag zelfs nog mee als ik snel ben. Gelukkig had ik de vorige avond zowat alles klaar gezet. In mijn haast vergeet ik toch nog mijn peddel.

In een recordtempo ben ik op de club waar de vrienden zich wat opwarmen in de kledkamer. (Het is vrij somber weer.) Snel haal ik de eerste de beste skk peddel uit het rek en sjoer mijn boot vast.

Vertrouwend op het "watergeheugen" van Ferre, we hebben door de onverwachte bestemming immers geen kaart, vertrekken we vanuit het Jeppegat, waar een paar boten aan de ketting liggen wegens foutparkeren. Het is zwaar bewolkt maar voorlopig blijft het droog. Warm is het in ieder geval niet. Er wordt nog gegrapt dat het in de Ardennen schitterend weer is.

De Biesbosch is één van de belangrijkste zoetwatergetijdegebieden van Europa. Na een superstorm in de 15de eeuw, werd heel het toenmalige poldergebied in één klap omgetoverd tot een soort binnensee van zo'n 20 bij 12 kilometer. In de daaropvolgende eeuwen verlandden de zandplaten langzaam, het gebied slibde weer aan, en het er op groeiende riet en vooral de wilgen werden de voornaamste bron van inkomsten van de omwonenden. Door de deltawerken werd de getijdenwerking gevoelig verminderd (van tot 2 meter naar 60 cm en zelfs maar 30 cm in het zuidelijk gebied). Het relatief open gebied veranderde in de jungle van brandnetels en wilgenbossen, doorspekt met grachten. De bredere rivieren moeten dan weer voor de noodzakelijke afwatering zorgen.

We varen van het éne "gat" in het andere, terwijl de lucht steeds donkerder grijs wordt en de wind aanwakkert. Op de Rietplaat eten we onze boterhammetjes op en doet Ludo ons de wondere wereld van de "powerbars" uit de doeken. Die energie zullen we nodig hebben; op weg naar het "Noordergat van de Visschen" krijgen we de wind pal op kop en worden de golven steeds hoger. Ik vervloek ik mijn willekeurige meegenomen peddel : hij is mij te kort. Anderzijds zijn we blij de zeekajaks eens te kunnen uittesten.

Dan is het tijd om de kar te keren. Waar we eerder een uur hebben moeten worstelen om vooruit te komen, gaat het nu in sneltreinvaart, met de wind mee surfend, de andere kant op. Een hevige plensbui komt de pret enigszins bederven. Ludo meent zelfs dat het grote hagelbollen zijn die uit de lucht gedenderd komen. Blijkbaar vertrouwt niet iedereen die kajakers in het ruime sop even goed, want wat later komt de reddingsdienst (toevallig?) voorbijgesneld.

"Na regen, komt zonneschijn" kan nu gelukkig letterlijk opgevat worden. Als we een kwartier later weer kleinere grachten opzoeken, stomen er hier en daar wolkjes op. Het wordt te warm onder de regenjassen. Ferre leidt ons de wldernis in, de sloot wordt een slootje en tot slot moeten we toegeven dat zeekajaks toch niet altijd zo handig zijn. (Keren in een zwarte smurrie bvb). Dan maar met een ommetje terug naar de Sloot van Sint Jan. Hier vertelt een gedenksteen aan het er overliggende bruggetje, dat de de Bieschbos aan het eind van de tweede wereldoorlog vaak als sluiproute gebruikt werd.

Het bruggetje en de kort er op volgende Amaliahoeve zijn duidelijke herkenningspunten dat we weer in de buurt van ons beginpunt komen. Met de zon stijgt ook het aantal fluisterbootjes en andere bootjes. Robby schiet als de reddende engel een paar jongens te hulp om onderdelen van hun gezonken roeiboot te recupereren.

Niet veel later komen we weer bij de aan de ketting gelegde (want fout geparkeerde) boten van de Jepegatstijger aan. Moe maar tevreden.

Misschien was het op de Maas zonniger, met de wind én met de stroom mee geweest. Dus nogmaals mijn excuses aan en een bedankje voor het wachten van de 3 lotgenoten.

Voor de statistici onder ons : dankzij Ferre hebben we ook een onverwacht goede sportieve prestatie neergezet. Bij narekenen achteraf blijken we we zo'n 36km op de teller gezet te hebben.